

Den menneskelige *arbejdsevne*

af Martinus

Bevægelse er livets fornemste kendetegn • For ethvert oplyst menneske er det for længst blevet en kendsgerning, at alt omkring os er i bevægelse, er under omdannelse, befinder sig under omskabelse. Bevægelse er således livets fornemste kendetegn, er simpelt hen dets måde at ytre sig på. På vor egen organisme kan vi således konstatere, at ethvert lem, ethvert organ, der bringes til standsning eller for længere tid sættes ud af funktion, uundgåeligt vil blive ubrugeligt, visne, for til sidst helt at dø bort. Men dette gælder ikke blot de enkelte dele af vor organisme, det gælder også organismen som helhed. Hvis vor organisme ikke holdes i funktion, hvilket i dette tilfælde vil sige: i arbejde, vil den også blive sygelig og døende.

Vi ser således, at mennesker, der i flere generationer på grund af rigdom eller fyrstelig byrd ikke selv har nødig at foretage sig noget som helst, men i alt lader sig opvarte af andre, i alt lever på frugten af andres arbejde, efterhånden degenererer. Det er ikke disse mennesker, der opnår verdensrekorderne i sport eller andre fysiske præstationer. Det er således for længst blevet en kendsgerning, at en slægt, hvis generationer lever i lediggang, på et givet tidspunkt falder som ofre for denne lediggang, bliver kraftløse, degenererede individer, som på intet punkt kan måle sig med den arbejdende unge mand eller kvinde af arbejderslægt.

Den fysiske organisme må have passende motion for at bevare sin sundhed

Det er således livets mening, at alle, der har en fysisk organisme, må arbejde for at holde denne organisme fri af degenerationens farlige skær. Arbejdets art er her underordnet. Der findes i vore dage utallige mennesker, der udelukkende er beskæftiget med intellektuelt arbejde, altså mennesker, hvis rent fysiske funktioner er yderst reducerede, så vel som der findes utalte hundrede tusinder, hvis tilværelse består i enkle og ensformige bevægelser bag maskiner, ved samlebånd eller på kon-



torer. For alle disse mennesker gælder det, at store dele af deres organismer ikke udsættes for normalt brug, hvad der uundgåeligt medfører netop den kropslige degeneration, vi overalt er vidne til. **At sund gymnastik og sport drevet under normale former her spiller en uhyre rolle i den almindelige sundheds tjeneste, er ubestrideligt, men ulykkeligvis er megen sport, der kunne være af uvurderlig betydning for sundheden, i vor tid, takket være en grov spekulation i overdrevne konkurrencer, ført ud i sin egen karikatur, hvad en ganske almindelig gennemlæsning af bladenes omsiggribende sportsreferater hurtigt vil bekræfte.** Dette forhold vil imidlertid regulere sig selv, efterhånden som menneskelig kultur afløser nutidens pengegriske profitjageri. I sin egen natur er sporten et middel til at bevare en normal sundhed. I vor tid er den for mange blevet et mål, en profession, der alene dyrkes med gevinst for øje. Denne tilstand udgør i virkeligheden en vanhelligelse af sporten, en udartning, der bærer spiren til sin egen undergang i sig selv.

Det levende væsens sanseorganer bliver skabt gennem naturens påvirkninger

Det er altså en kendsgerning, at det er en livsbetingelse for ethvert levende væsen, at det må holde sig i funktion for at kunne bevare sin sundhed på både sjæl og legeme. Og vi ser da også, hvorledes alt er i bevægelse helt nede fra de første spæde livsformer og op til kultur-mennesket. **Vi ser, hvorledes selv planten, som ikke kan bevæge sig på det fysiske plan, ikke får lov til at stå stille, men bliver bearbejdet af vind og vejr.** Når græsset og kornet bølgner i sommerblæsten, er det ikke noget tilfældigt eller unyttigt, vi er vidne til. Det er nemlig den eneste måde, igennem hvilken plantevæsenet kan vækkes 'til live' for at få erfaringer om den fysiske verdens eksistens. Plantevæsenet påvirkes af lyset og får efterhånden dannet et for lyset følsomt organ, hvilket vil sige: et begyndende 'øje'. Og som mødet med lyset danner betingelsen for øjeorganets første spæde fødsel, danner mødet med lyden betingelsen for skabelsen af ►

de første 'høre'-celler og således forsættende. Det er denne påvirkningsproces, der betinger, at plantevæsenet i sin udvikling en dag når frem til først at blive den kødædende plante og dernæst til det egentlige dyr. Her fortsætter udviklingen videre frem og kulminerer foreløbig i tilsynekomsten af det jordiske menneske. Udviklingen står imidlertid ikke stille, og det jordiske menneske udtrykker på ingen måde livets toppunkt eller mening med det levende væsen eller det skjulte dirigerende 'Noget' bag bevægelsen. Tværtimod afslører et dybere kendskab til det jordiske menneskes kosmiske struktur, at spirerne til helt nye sanseorganer nu er så vidt fremskredne, at det for den tilstrækkeligt udviklede åndsforsker er urokkeligt klart, at en helt ny kosmisk livssfære er i færd med at blive åbenbaret på de jordiske kontinenter, en livssfære som helt opfylder den dybe drøm om, at et liv i indbyrdes fred, ånd og skønhed, som millioner af mennesker jorden over nærer, en dag vil blive en selvfølgelig kendsgerning.

Mennesket er skabende, derfor er lediggang en sundhedsfarlig svøbe for det

Det, som imidlertid i særlig grad vil befordre denne udvikling, ja, som er direkte livsbetingende for den, er dette fremdeles at holde sine organer i funktion, arbejde eller bevægelse. Dette vil igen sige, at det, som mere end noget andet befordre sundheden og glæden ved at være til, er det levende væsens evne til at skabe nyttige eller logiske ting, produkter der direkte øger dets livslyst, dets glæde ved tilværelsen. Derfor vil lediggang efterhånden blive menneskehedens største og mest sundhedsfarlige svøbe.

Arbejdsløshedsproblemet kan ikke løses politisk, men er en følge af en af naturen frembragt kursændring i den jordmenneskelige udvikling

Hedder det ikke netop i Bibelen: "I dit ansigts sved skal du æde dit brød," og at "den, der ikke vil arbejde, bør heller ikke have føde?" Disse ord ville være sande, om ikke udviklingen netop viser, at der i dag i verden er et overskud af mennesker, en stadig voksende gruppe

af 'arbejdsløse', til hvem der intet arbejde eksisterer. Vi står her over for et i virkeligheden tilsyneladende uløseligt problem. Denne for hundrede tusinder af mennesker uhyggelige arbejdsløshed synes ikke at kunne holdes nede undtagen i de frygtelige krigsperioder, hvor utalte millioner sendes til fronterne, mens alle andre mere eller mindre fordeles i våbenindustrien. Vi står her over for den paradoksale kendsgerning, at mens der næsten er for få mennesker, når verden er i krig, er der alt for mange, så snart fredsklokkerne ringer. Med freden kommer arbejdsløsheden, og selv om fagforeninger, arbejdsløshedskasser og de såkaldte 'tvangsarbejder' eller 'nødhjælpsarbejder' naturligvis er udmærkede hjælpeforanstaltninger, så udgør de dog i forhold til selve problemet kun et mere eller mindre slet camoufleret 'lapperi'. **Arbejdsløsheden er blevet et problem, intet som helst politisk parti i verden er i stand til at løse. Det er simpelt hen en følge af en af naturens egne kræfter frembragt kursændring i den jordmenneskelige udvikling eller kulturskabelse. Og så længe den jordmenneskelige politik eller de jordmenneskelige regeringsformer ikke er blevet bragt i samklang med denne af naturen selv foretagne kursændring, vil arbejdsløsheden vokse og vokse for til sidst at blive den magtfaktor, hvor igennem naturen vil vælte det jordiske menneskes nuværende indstilling til individets ejendomsret og medborgerskab.**

Går menneskene imod den naturlige udvikling, kommer de til at opleve netop de smertefulde erfaringer, som befordre udviklingen

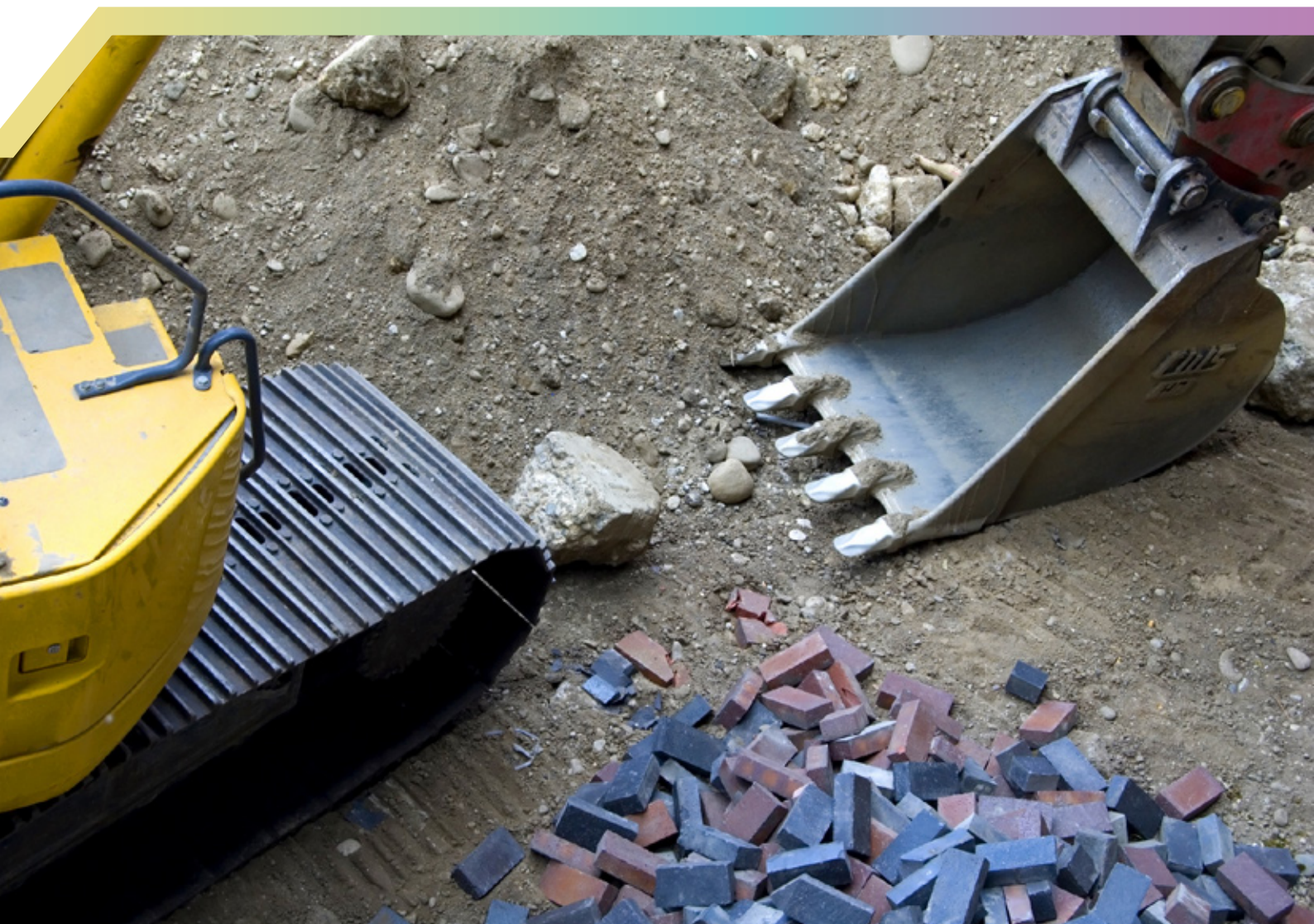
I første omgang har man hørt menneskene give udtryk for, at det er maskinerne, der er skyld i arbejdsløsheden, og at man skal afskaffe dem. Men denne indstilling er for længst blevet opgivet som håbløs, idet den går direkte mod naturen. Hvad nytter det myren at gå imod vandfaldet? Og man kan lige så godt begynde at bekæmpe den blå himmel eller kræve solens bane ændret, som man kan begynde at bekæmpe maskinerne, der netop er et produkt af de før berørte nye evner hos mennesket. **At bekæmpe nye evner, ved hvis hjælp**

man er i stand til at bringe døde naturkræfter til at arbejde for sig, vil være lige så tåbeligt, som det ville være, om man begyndte at ødelægge sit syn og sin hørelse, fordi man ikke ville se eller høre det onde, det sker i verden. Intet væsen kan gå imod sin egen udvikling uden derved at opleve netop de smertefulde erfaringer, der mere end noget andet befordre denne udvikling.

Udviklingen tjener et højere formål

Maskinernes kosmiske hensigt er ene den at bevirke, at det grove, materielle arbejde ikke behøver at udføres af mennesker. I første omgang har dette naturligvis ført til, at mange mennesker jorden over er blevet arbejdsløse. Forholdet er her ganske enkelt det, at jo bedre

maskinerne kan udføre det for menneskeheden beståen nødvendige arbejde, desto flere overflødige mennesker vil der blive. Føjer vi så dertil den kendsgerning, at den menneskelige formeringsevne i vor tid betinger inkarnationen af utallige millioner af mennesker, bliver perspektivet set fra et givet synspunkt meget uhyggeligt. Arbejdsløshedstallet eller summen af overflødige mennesker vil uundgåeligt på et eller andet tidspunkt give sig til at vokse imod det gigantiske. Situationen vil blive sådan, at kun en stadig svindende gruppe vil have adgang til et virkeligt erhverv, nemlig den gruppe der dels ejer og dels nødvendigvis må betjene maskinerne. Kun disse mennesker ville, om ikke udviklingen tjente et højere formål, da være samfundets egentlige magthavere. ▶



Almeninteressen må gå forud for privatinteressen, og samfundsudviklingen går allerede i den retning

Hvad er det da, der i vor tid er forkert i verdensadministrationen? Der er det forkerte i jordmenneskehedens administration af de eksisterende værdier, at denne administration ikke værner disse værdier til fordel for almeninteressen, men derimod til fordel for privatinteressen. Ved privatinteressen må man i denne forbindelse forstå en interesse af ren egoistisk natur, hvilket vil sige dyrisk natur. Denne dyriske natur eller dette dyriske princip er guddommeligt og direkte livsbetingende i det egentlige dyrerige, men dødsensfarligt for enhver kultur, i hvilken krig, ufred og intolerance skal være en absolut umulighed. **Egoismen udtrykker således en kraft, der har været og endnu et stykke tid vil være absolut nødvendig i menneskehedens udvikling frem imod en varig fred. Dens natur udgør en levende demonstration af, hvorledes en kultur, i hvilken der skal være fred, absolut ikke skal være.** Derfor ser vi også, hvorledes samfundsudviklingen i form af arveafgifter, progressive skattelove m.m. i stedse højere og højere grad gør det umuligt at få tilegnet sig en privatformue. Staten, hvilket vil sige almenheden, forlanger en større og større andel i disse overdragelser og gaver, ja endog også i et menneskes ved eget arbejde erhvervede fortjeneste eller formue. At dette er ubehageligt for den, det rammer, er naturligvis en selvfølge og det så meget mere i en verden, hvor de fleste endnu i penge og formue ser den eneste beskyttelse imod alt og alle. Men hvis ikke udviklingen gik i denne retning, ville menneskehedens netop blive ført endnu dybere ind i arbejdsløshedens og diktaturets helvede, end tilfældet allerede er.

Udviklingen fører til skabelsen af en international verdensstat

Jeg har berørt disse alvorlige problemer for Dem for i korte træk at vise baggrunden for den verden, der vil blive resultatet af de lidelser, som menneskehedens i dette århundrede har gennemlevet. **Vi nærmer os med stor hast den tid, hvor maskinerne plus et i virkeligheden meget begrænset antal mennesker kan producere de for verdenssamfundet nødvendige materielle ting.** Mens denne produktion især i fortiden, men også endnu i vor egen tid, er under kontrol af privatinteressen, vil udviklingen uundgåeligt medføre, at

almenheden, hvilket vil sige flertallet, på et vist tidspunkt ikke alene bliver medbestemmende i administrationen af verdensværdierne, men direkte hovedbestemmende. **Udviklingen vil uundgåeligt føre til skabelsen af en international verdensstat, i hvilken en af flertallet indsat øvrighed vil overvåge, at intet menneske vil kunne leve på andres bekostning, og at intet menneske vil savne det for et virkeligt lykkeligt liv nødvendige arbejde.** Da verdenssamfundet til den tid vil eje alle værdier, vil begrebet 'penge' ikke længere eksistere. Den eneste værdi i dette samfund er den menneskelige skaberevne. I kraft heraf vil hvert eneste menneskes liv blive overvåget på en sådan måde, at dets evner bliver undergivet den bedste udvikling, som tænkes kan.

Alle jordiske mennesker vil blive genier i alle kunstarter, også i kunsten at leve. 'Himmerigets rige' bliver til virkelighed

Hvad skal da alle disse mennesker bestille? Ja, da alt grovere arbejde for længst er overtaget af maskiner og helautomatiske fabrikker, bliver der kun ét tilbage for det jordiske menneske at beskæftige sig med: **udviklingen af dets ånd, hvilket i denne forbindelse vil sige: udviklingen af dets evne til at skrive, tegne, male, synge, spille eller på anden vis at give udtryk for alt det, der bor i dets sjæl.** Mens livet fra junglen og frem til vor tid hovedsageligt har været et liv i kamp imod alt og alle, vil fremtidens mennesker udelukkende koncentrere sig om at blive genier i kunsten at leve, kunsten at tænke. Langsomt dæmmer det for menneskehedens, at vi i virkeligheden alle er borgere i en uhyre rig verden, og at årsagen til vor nuværende elendighed alene er at finde i vort eget sind. **Når vore mentale ufuldkommenheder af livet selv er blevet bragt til ophør, vil vi finde os som borgere i en verden, hvor alle tjener alle, og hvor dén er størst, der gennem sine evner formår at sprede mest kærlighed, mest skønhed og dermed mest velsignelse omkring sig.** I denne verden, hvor ånden helt har besejret materien, eksisterer der kun glæde og harmoni. 'Himmerigets rige' er her blevet til virkelighed, og juleevangeliets dybe, rene budskab om 'velbehagelighed mellem menneskene' er her blevet fuldbyrdet. Gud vandrer da atter sammen med 'Adam' og 'Eva' i 'paradisets have'. ■



“Udviklingen vil uundgåeligt føre til skabelsen af en international verdensstat, i hvilken en af flertallet indsat øvrighed vil overvåge, at intet menneske vil kunne leve på andres bekostning, og at intet menneske vil savne det for et virkeligt lykkeligt liv nødvendige arbejde.”